

Lev Tolstoi
POVESTIRI

Lev Tolstoi

Povestiri

Lev Tolstoi

POVESTIRI

Ilustrații de Alexei Pahomov
În românește de Profira Sadoveanu, Valeria Sadoveanu,
Xenia Stroe și Mihail Calmâcu

EDITURA RADUGA
MOSCOVA

EDITURA
ION CREANGĂ
BUCUREȘTI

1988

Titlul ediției în original:
Лев Толстой
«Рассказы о животных»
«Детгиз»
Москва
1963

PISOIUL

Vasea și Katia erau frați și aveau o pisică. Primăvara, pisica s-a pierdut. Copiii au căutat-o peste tot, dar n-au putut-o găsi. Odată se jucau lângă hambar și au auzit, de undeva de sus, un mieunat subțire. Vasea s-a urcat pe scară, în podul hambarului, iar Katia sta jos și întreba mereu:

— Ai găsit-o? Ai găsit-o?

O bucată de vreme Vasea nu i-a răspuns. În sfîrșit i-a strigat:
— Am găsit-o! E pisica noastră... și are și pisoii. Sînt așa de frumoși!
Vino încoace repede!

Katia a alergat în casă, a făcut rost de lapte și i-a dus pisicii.

Erau cinci pisoii. După ce au mai crescut puțin și au început să se miște din colțul lor, copiii și-au ales un pisoi cenușiu, cu lăbuțe albe,

și l-au luat în casă. Pe ceilalți pisoi mama i-a dăruit, iar pe acesta l-a lăsat copiilor. Copiii îl hrăneau, se jucau cu el și-l culcau în pat cu dînșii.

Într-un rînd au ieșit să se joace în drum și au luat pisoiul cu ei. Vîntul spulbera paiele de pe drum și pisoiul se juca cu firele de paie,

iar copiii făceau haz privindu-l. Mai apoi, ei au găsit pe marginea drumului măcriș, s-au apucat să-l culeagă și au uitat de pisi.

Deodată au auzit pe cineva strigînd tare: „Înapoi, înapoi!“ și au văzut un vîntor venind în goana calului. Înaintea lui, doi cîini alergau să apuce pisiul. Prostul cum era, pisiul în loc să fugă, s-a lăsat la pămînt, și-a încovoiat spinarea și privea țintă către ei.

Katia s-a speriat de cîini, a început să țipe și a fugit. Vasea s-a

repezit într-un suflet spre pisoi și a ajuns lângă el odată cu câinii. Când câinii erau cît pe ce să înșface pisoiul, Vasea s-a trîntit cu burta peste el și l-a acoperit.

Tocmai atunci s-a apropiat și vînătorul și a alungat câinii, iar Vasea a dus pisoiul acasă și de atunci nu l-a mai luat la cîmp.

În românește de Profira Sadoveanu

FETIȚA ȘI CIUPERCILE

Două fete se întorceau cu ciuperci acasă.

În drum, ele au trebuit să treacă peste o cale ferată. Crezând că trenul e departe, s-au urcat pe terasament, ca să treacă peste șine.

Deodată a șuierat locomotiva. Fetița mai mare a fugit înapoi, iar cea mică a trecut în fugă linia ferată.

Sora cea mare i-a strigat celei mici:

— Nu veni îndărăt!

Însă locomotiva era atât de aproape și pufăia atât de tare, încât fetița cea mică n-a auzit; a crezut că-i strigă să se întoarcă îndărăt. A alergat înapoi peste șine, s-a împiedicat, a scăpat ciupercile pe jos și s-a apucat să le adune.

Locomotiva era aproape. Mașinistul șuiera din răspuțeri.

Fetița cea mare striga întruna:

— Lasă ciupercile!

Cea mică însă înțelese că-i cere să le strângă și se târa pe jos după ele.

Mașinistul n-a putut opri locomotiva. Șuierând din toate puterile, a trecut peste fetiță.

Fetița cea mare țipa și plângea. Călătorii priveau îngroziți de la ferestrele vagoanelor, iar conductorul alerga la celălalt capăt al trenului să vadă ce s-a întâmplat cu fetița.

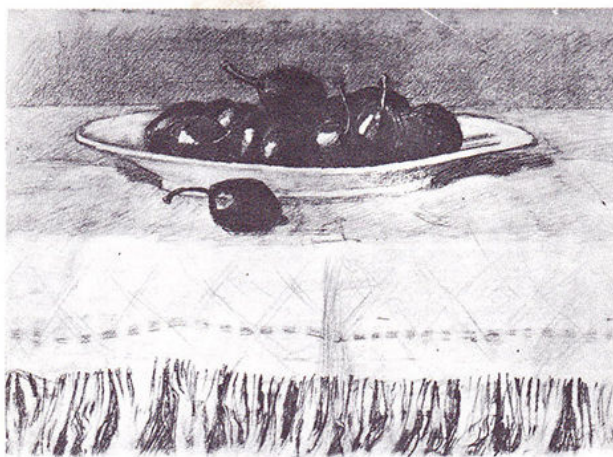
După ce trenul a trecut, toți văzură că fetița stătea întinsă între șine cu fața la pământ și nu se mișca.

De abia cînd trenul s-a depărtat de tot, fetița a ridicat capul, s-a sculat în genunchi, a adunat ciupercile și a alergat la sora ei.

În românește de Valeria Sadoveanu

SÎMBURELE

Mama a cumpărat prune ca să le dea copiilor după masa de prînz și le-a așezat pe o farfurie.

Vania, care nu mai mîncase pînă atunci prune, le tot mirosea de zor. Tare-i mai plăcea cum miros și tare-ar mai fi vrut să le guste! Tot dîndu-le așa tîrcoale, băiețelul pîndi clipa cînd nu era nimeni în odaie și, nemaiputîndu-se stăpîni, înhăță o prună și o mîncă.

Cînd s-a apropiat ora prînzului, mama a numărat prunele și văzînd că lipsește una, i-a spus tatălui.

Stăteau cu toții la masă și tatăl a întreat:

— Ia să-mi spuneți, copii. Nu cumva a mîncat cineva din voi o prună?

— Nu, au răspuns copiii în cor.

Vania, roșu ca un rac, a spus și el:

— Nu, n-am mîncat-o eu!

— Că unul din voi a mîncat pe ascuns o prună, a mai spus tata, nu-i frumos deloc, dar nu despre asta-i vorba. Nenorocirea-i alta. Fiecare prună are înăuntru un sîmbure. Și dacă cineva nu știe cum să le mănînce și înghite sîmburele, a doua zi moare. De asta mi-e frică.

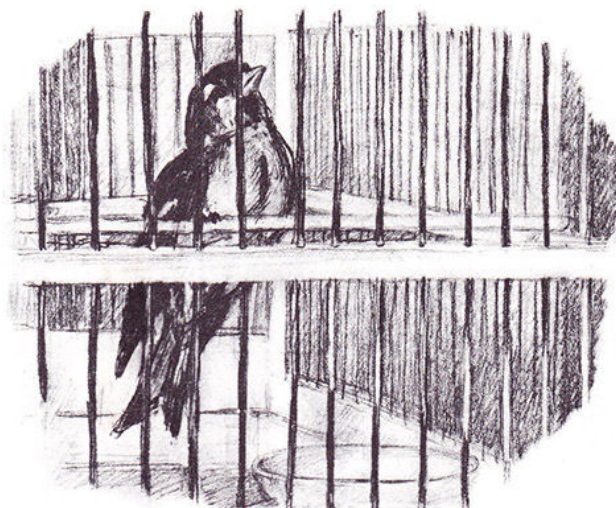
Atunci Vania, galben la față, a zis repede:

— Ba nu, că sîmburele l-am aruncat pe fereastră.

Toți au izbucnit în rîs, iar Vania a început să plîngă.

În românește de Xenia Stroe

SCATIUL

De ziua lui, Serioja a primit tot felul de daruri: titirezi, cai, poze... Însă cel mai de preț dintre toate darurile a fost capcana de prins păsări, pe care i-a dăruit-o unchiul său. Capcana era făcută dintr-o ramă în care era prinsă o plasă, cu o scîndurică deasupra. Pe scîndurică se presărau semințe și capcana se punea afară. Cînd vreo pasăre se așeza pe scîndurică, scîndura se întorcea și pasărea se prindea în capcană. S-a bucurat mult Serioja și a alergat s-o arate mamei.

— Nu-mi place jucăria asta, i-a spus mama. Ce-ți trebuie ție păsărele? De ce să le chinui?

— Am să le pun în colivii. Ele au să cînte, iar eu am să le dau de mîncare.

Apoi, Serioja a făcut rost de semințe, le-a presărat pe scîndurică și a așezat plasa în grădină. Aici a stat mult și a tot așteptat să vină păsărelele. Însă păsărilor le era frică de dînsul și nu se apropiau de plasă. Atunci, Serioja s-a dus la masă și a lăsat capcana în grădină. După masă, cînd s-a uitat, capcana era închisă, iar în plasă se zbătea o păsărică. Serioja s-a bucurat, a prins pasărea și a dus-o în casă.

— Mamă! Uite! Am prins o păsărică. Nu-i așa că-i o privighetoare? Vai, cum îi bate inima!

— E un scatiu, a spus mama. Bagă de seamă, nu-l chinui. Ai face mai bine să-i dai drumul.

— Ba nu, am să-i dau apă și mâncare.

Serioja a pus scatiul în colivie și două zile la rînd i-a presărat semințe, i-a schimbat apa și i-a curățat colivia. A treia zi a uitat de scatiu și nu i-a mai schimbat apa. Mama l-a dojenit:

— Vezi, ai și uitat de scatiu! Mai bine dă-i drumul!

— Ba nu, de-acum înainte n-am să mai uit; chiar acum îi pun apă și îi curăț colivia.

Serioja a vîrît mîna în colivie și a început să o curețe: scatiul,

speriat, se zbătea, lovindu-se de gratii. După ce a isprăvit treaba, băiatul s-a dus după apă. Mama băgă de seamă că el a uitat să închidă ușa coliviei și a strigat după el:

— Serioja, închide colivia, că zboară, și dacă se izbește se prăpădește păsărica ta.

Dar n-apucase mama să-și sfârșească vorba, că scatiul găsisese ușa. Bucuros, își desfăcu aripioarele și zbură prin odaie, spre fereastră. N-a văzut însă geamul, s-a izbit în sticlă și a căzut pe pervaz.

Serioja a luat în grabă păsărica și a pus-o în colivie. Scatiul nu murise încă, dar zăcea cu fața în jos, cu aripile desfăcute și răsufla greu. Serioja l-a privit multă vreme, apoi a început să plângă.

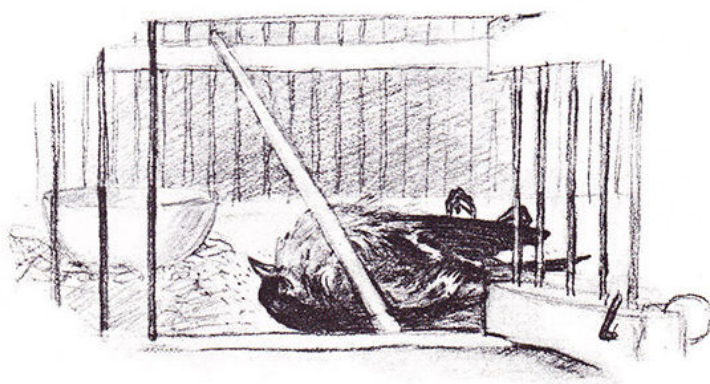
— Mamă, ce să fac acum?

— Acum nu mai poți face nimic.

Toată ziua Serioja nu s-a mișcat de lângă colivie, mereu cu ochii la scatiu; iar scatiul zăcea tot așa cu fața în jos, răsuflând greu și repede. Când Serioja s-a dus la culcare, scatiul mai trăia încă, însă multă vreme copilul n-a putut adormi. Cum închidea ochii, îi apărea în gând scatiul, întins jos, abia suflând. Dimineța, când s-a apropiat de colivie, a găsit scatiul cu fața în sus, cu lăbuțele chircite, țeapăn.

De atunci, Serioja n-a mai prins niciodată păsărele.

În românește de Profira Sadoveanu

MINCINOSUL

Un flăcăiaș păștea oile și prinse a striga, chipurile, că văzuse un lup:

— Ajutor, lupul! lupul!

Țăranii veniră în fugă, dar se dumeriră că fuseseră păcăliți. Flăcăiașul mai făcu de două sau de trei ori isprava asta, dar o dată se întâmplă ca lupul să dea cu adevărat iama în oi.

Flăcăiașul strigă iar:

— Săriți, săriți că a dat lupul!

Țăranii se gîndiră că iar vrea să-i păcălească și nu mai veniră la chemarea lui. Cît despre lup, văzînd că nu are de cine să se teamă, sfîșie toată turma, după plac.

În românește de Mihail Calmăcu

CEI DOI PRIETENI

Doi prieteni mergeau prin pădure, cînd un urs le ieși înaintea. Unul din ei o rupse de fugă, sări într-un copac și se ascunse în frunzarul acestuia, celălalt rămase în mijlocul drumului. Neavînd altă ieșire, se trînti la pămînt și făcu pe mortul.

Ursul se apropie de el și prinse a-l mirosi. Omul încetă pînă și să respire. Ursul îi adulmecă obrazul și, părăindu-i-se că într-adevăr este mort, plecă de acolo. După ce ursul se îndepărtă, celălalt coborî din copac și îl întrebă rîzînd:

— Ia spune, ce ți-a șoptit ursul la ureche?

— Mi-a șoptit că-s niște ticăloși cei care fug și își lasă prietenii în primejdie.

În românește de Mihail Calmăcu

LEBEDELE

Zburau lebedele în stol, din ținuturile înghețate, spre țările calde. Zburau peste mare. O zi și o noapte au zburat pe deasupra apei și încă o zi și o noapte, fără să se odihnească. Pe cer era lună plină și lebedele vedeau apa albăstruie licărind jos, departe. Toate se istoviseră bătînd din aripi, însă nu se opreau, ci zburau înainte. În frunte zburau cele bătrîne și voinice, în urmă cele tinere și mai plătînde. La urmă zbura cea mai tînără. Puterile îi slăbiseră. Nu putea să zboară mai departe. Mai dădu o dată din aripi și, cu aripile desfăcute, se lăsă în jos. Cobora tot mai aproape de apă, tot mai aproape, iar tovarășele ei se zăreau tot mai departe, ca niște fulgi albi în lumina lunii. Strîngîndu-și aripile, lebăda se lăsă pe apă. Marea unduia sub ea, legănînd-o. Stolul de lebede abia se mai zărea, ca o dungă albă pe cerul limpede, și abia li se mai auzea freamătul aripilor în liniștea depărtării...

Cînd nu se mai văzu nimic, lebăda își plecă capul pe spate și închise ochii. Stătea nemișcată; numai marea, săltînd și coborînd valurile mari, o legăna ușor. Înainte de luminatul zorilor, un vîntuleț ușor începu să miște fața mării. Apa stropi pieptul alb al lebedei; atunci, ea deschise ochii. În răsărit se înflăcărau zorile; luna și stelele păliseră. Lebăda răsufală adînc, își întinse gîtul, desfăcu aripile și, bătînd cu ele de cîteva ori apa, începu să zboare. Se înălță din ce în ce mai sus și, cînd marea rămase departe, în urmă, zbură înainte, înspre ținuturile calde.

Zbura singură, peste apele tainice, într-acolo unde zburaseră și tovarășele ei.

În românește de Valeria Sadoveanu

ELEFANTUL

Un indian avea odată un elefant. Stăpînul îl hrănea prost și-l punea la munci multe și grele. Într-o zi elefantul s-a înfuriat și și-a călcat în picioare stăpînul, care a murit. Atunci soția indianului a izbucnit în plîns, și-a adunat toți copilașii și i-a împins în picioarele elefantului, zicîndu-i:

— Le-ai ucis tatăl, ucide-i și pe ei!

Elefantul s-a uitat la copii, l-a luat ușurel cu trompa pe cel mai răsărit dintre ei și l-a așezat pe grumaz.

Din ziua aceea elefantul l-a recunoscut de stăpîn pe băiatul ales de el și a ascultat de porunca lui.

În românește de Xenia Stroe

VRABIA ȘI RÎNDUNELELE

Odată stăteam în curtea casei și priveam cuibul rîndunelelor de sub strașină. Chiar atunci cele două rîndunele își luaseră zborul de acolo, lăsînd cuibul pustiu.

În lipsa lor o vrabie care ședea pe acoperiș zbură spre cuib, suci căpșorul în toate părțile și sfîrr — dispăru înlăuntrul lui; după care treabă scoase capul afară și prinse a ciripi.

Nu mult după aceea una din rîndunele se întoarse la cuib. Vrînd să intre într-însul și dînd cu ochii de nepoftitul musafir, tipă speriată, zvîcni din aripioare și, pe-aici ți-e drumul!

Vrabia ciripea întruna, fără a se sinchisi.

Deodată se ivi un stol de rîndunele. Rînd pe rînd se roteau prin fața cuibului cercînd parcă să-l vadă pe nepoftit și se depărtau iar.

Vrabia nu se intimidă, sucea capul după ele și ciripea de zor.

Rîndunelele veniră iar, acum zburînd chiar spre cuib și făcîndu-și de lucru la el.

De fapt, iată ce făceau: fiecare rîndunică aducea în cioc un strop de noroi și astupa cu el, puțin cîte puțin, intrarea în cuib.

Era un du-te-vino neconținut. Rîndunelele lipeau cu sîrg orificiul și acesta devenea din ce în ce mai strîmt.

La început se putea vedea capul și pieptul vrabiei, apoi numai capul, apoi numai ciocul, apoi nu se mai văzu nimic. Rîndunelele o zidiseră în cuib, se ridicară în văzduh și prinseră a se roti vijelios în jurul casei.

În românește de Mihail Calmăcu

VULTURUL

Un vultur și-a clădit cuibul în vârful unui arbore înalt, departe de mare. Apoi și-a scos puii.

Într-un rînd vulturul se întorcea în zbor, spre cuib, cu un pește mare în gheare.

Jos, la rădăcina copacului, lucrau mai mulți oameni. Cum au văzut peștele, au înconjurat copacul și au prins a striga și a arunca în vultur cu pietre.

Vulturul a scăpat peștele din gheare, iar oamenii l-au ridicat de jos și au plecat.

Pasărea s-a așezat pe marginea cuibului, iar puișorii au ridicat capetele și au început să piuie: îi cereau de mîncare.

Vulturul era ostenit și nu putea zbura din nou pînă la mare; s-a vîrît în cuib, și-a întins aripile peste vulturași, i-a mîngîiat și le-a netezit penele, rugîndu-i parcă să mai aștepte puțin. Însă cu cît îi mîngîia mai mult, cu atît ei țipau mai tare.

Atunci, vulturul a zburat de lîngă ei și s-a așezat pe creanga cea mai de sus a copacului.

Vulturașii au început să țipe și să piuie și mai jalnic.

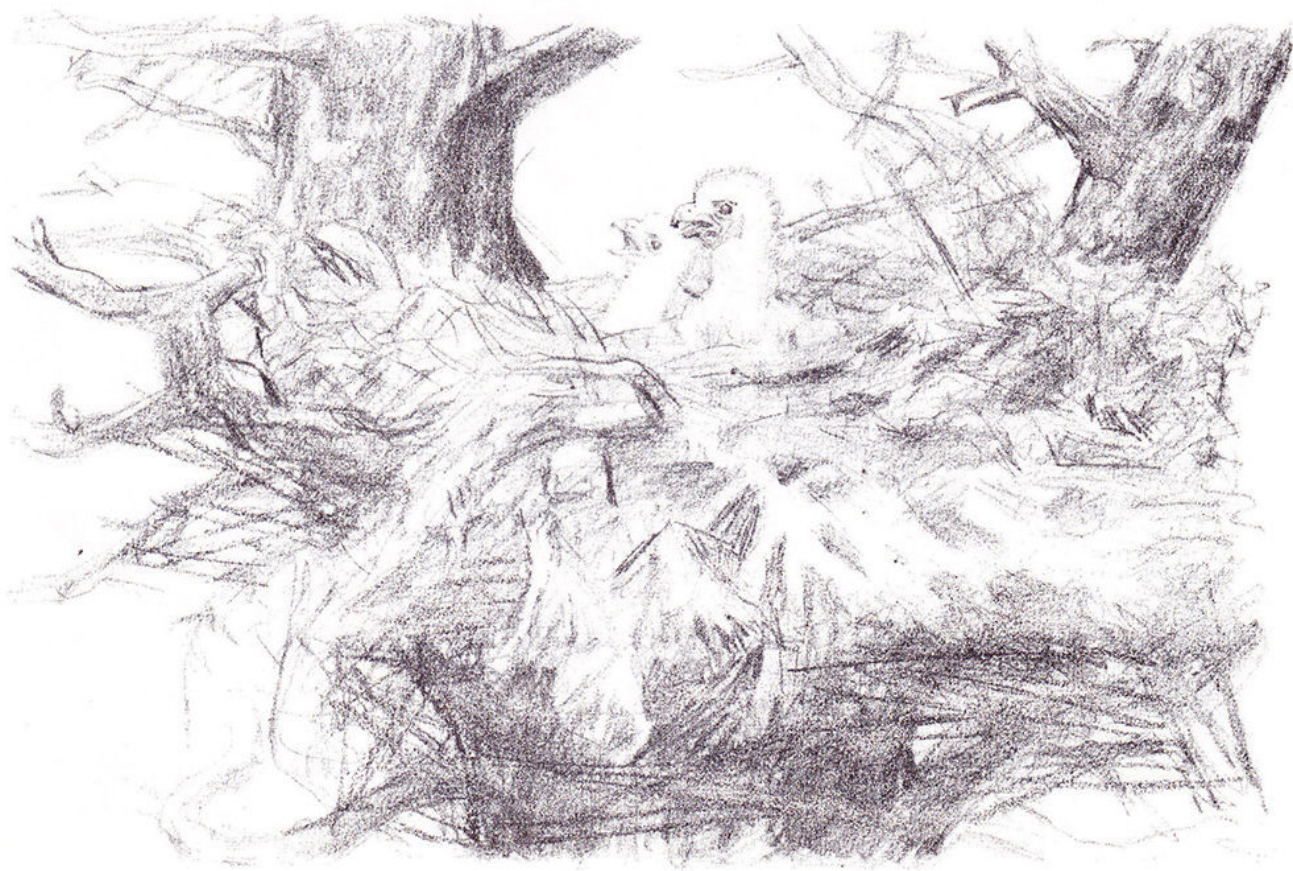
Scoțînd și el un strigăt puternic, vulturul și-a întins aripile cu greu și și-a luat zborul către mare.

S-a întors tîrziu, seara; zbura încet și aproape de pămînt. În gheare ținea iar un pește mare.

Cînd a ajuns lîngă copac, s-a uitat în jur dacă nu sînt iar oameni prin preajmă și, strîngîndu-și repede aripile, s-a așezat pe marginea cuibului.

Vulturașii au ridicat capetele, și-au căscat ciocurile, iar vulturul a sfîșiat peștele și i-a hrănit pe rînd.

În românește de Valeria Sadoveanu

BALENA

Corabia noastră ancorase la țărmul Africii. Era o zi minunată și dinspre mare bătea un vînt răcoros. Spre seară, însă, vremea s-a schimbat; s-a făcut zăduf și, ca dintr-un cuptor încins, bătea spre noi aerul fierbinte al pustiului Sahara.

Înainte de apusul soarelui, căpitanul ieși pe punte și strigă:

— Faceți baie!

Într-o clipă, marinarii săriră în apă, coborîră o pînză și o legară în așa fel ca să alcătuiască o piscină.

Cu noi, pe corabie, erau și doi băiețandri. Ei au sărit cei dintîi în apă, însă locul de scăldat era prea strîmt și au hotărît să iasă și să se întreacă la înot în larg.

Se strecurau prin unde ca niște șopîrle și înotau din toate puterile spre geamandura de deasupra ancorei.

Unul dintre ei a trecut înaintea tovarășului său, dar apoi a început să rămînă în urmă. Tatăl băiatului, un bătrîn artilerist, stătea pe punte și se uita cu plăcere la copii. Cînd acesta a început să rămînă în urmă, tatăl i-a strigat:

— Nu te lăsa! Ține-te bine!

Deodată cineva pe punte scoase un strigăt:

— Balena! Și îndată văzurăm și noi, ceilalți, pe luciul apei, spinarea dihaniei.

Balena înota drept spre băieți.

— Înapoi! Înapoi! Întoarceți-vă! Balena! începu să strige artileristul.

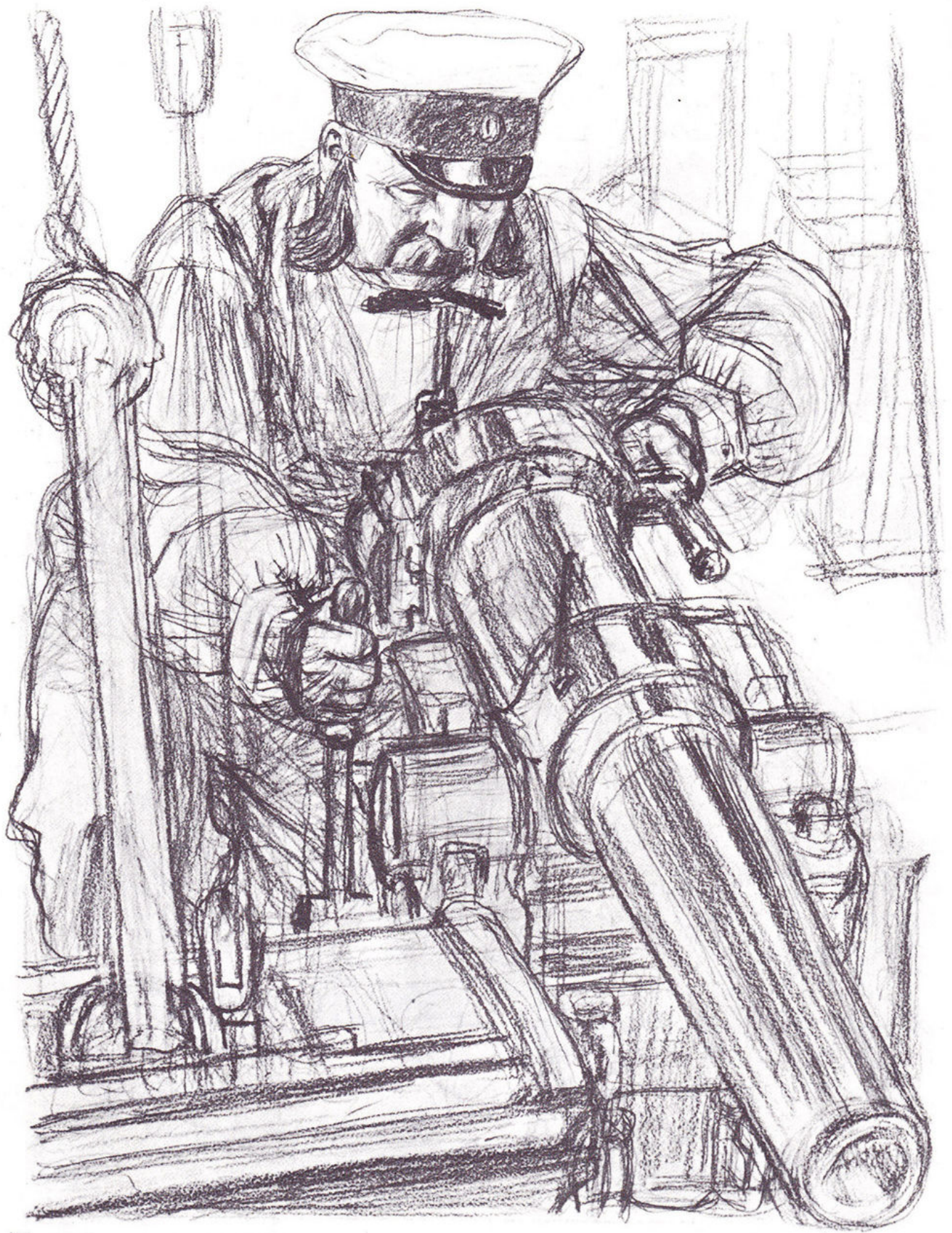
Însă copiii nu-l auzeau. Înotau mai departe, rîzînd și țipînd tot mai tare și cu mai mare plăcere.

Artileristul, alb ca varul, se uita neclintit la copii.

Marinarii coborîră o barcă, se aruncară în ea și vîslind din toate puterile, se îndreptară spre băieți; însă erau încă foarte departe, pe cînd balena ajunsese la douăzeci de pași depărtare de copii.

La început, băieții nu văzuseră balena, nu înțelegeau strigătele. Pe urmă, însă, unul din ei privi îndărăt și toți auzirăm un țipăt ascuțit și văzurăm că amîndoi încep să înoate în direcții diferite.

Ca și cum acel țipăt l-ar fi trezit, artileristul s-a smuls din loc și a alergat la tunuri. Răsuci țeava tunului, se lipi de ea, puse fitilul și ochi.

Toți cîți ne aflam pe corabie încremenisem și așteptam să vedem ce se va întîmpla.

Cînd se auzi bubuitura, îl văzurăm pe artilerist prăbușindu-se lîngă tun și acoperindu-și fața cu mîinile. La început n-am putut vedea ce se întîmplase cu balena și cu băieții, din pricina fumului din jur.

Dar după ce fumul se împrăștie deasupra apei, se auzi un murmur, la început înăbușit, apoi din ce în ce mai tare, și, în sfîrșit, izbucni din toate părțile un strigăt puternic de bucurie.

Bătrînul artilerist își descoperi fața, se ridică și privi spre mare.

Pe valuri se legăna pîntecele galben al balenei moarte. Peste cîteva minute barca ajunsese lîngă băieți și-i aduse nevătămați la corabie.

În românește de Valeria Sadoveanu

SĂRITURA

O corabie se întorcea acasă, după ce făcuse înconjurul Pământului. Era o vreme liniștită. Toată lumea ieșise pe punte. Printre oameni se învârtea o maimuță mare, stîrnind hazul tuturor. Se strîmba, sărea, făcea tot felul de lucruri comice, maimuțarea pe oameni și, văzînd că lumea se distrează pe socoteala ei, făcea și mai multe ghidușii.

Deodată, maimuța sări la băiatul căpitanului corăbiei, un copil de doisprezece ani, îi smulse pălăria, și-o puse pe cap și se cățăra iute pe

catarg. Toți începură să rîdă, băiatul însă, rămas cu capul gol, nu știa ce să facă: să rîdă și dînsul ori să se supere?

Maimuța se așeză pe prima vergă a catargului, luă de pe cap pălăria și începu s-o rupă cu colții și cu unghiile. Părea că își bate joc de băiat, se strîmba la el și îl arăta cu degetul. Băiatul striga la ea și o amenința, dar maimuța continua să sfîșie și mai rău pălăria. Marinarii rîdeau în hohote. Băiatul se înroși, își lepădă hăinuța și se avîntă pe catarg, după maimuță. Cățărîndu-se pe frînghie, ajunse într-o clipă la prima vergă. Cînd să apuce însă pălăria, maimuța se cățără mai sus, cu mai multă îndemînare și mai repede decît el.

— Nu-mi scapi tu! strigă băiatul, urcîndu-se după ea.

Maimuța îl întărită din nou, suindu-se și mai sus; pe copil însă îl cuprinsese furia și nu se lăsă biruit. În cîteva clipe, amîndoi ajunseră în vîrfurile catargului. Acolo, sus, maimuța se întinse cît putu de tare și, ținîndu-se de frînghie cu piciorul de dinapoi, atîrnă pălăria la capătul ultimei vergi, după care se cățără chiar în vîrfurile catargului, strîmbîndu-se și rînjind de bucurie. De la băiat și pînă la capătul vergii, unde atîrna pălăria, erau vreo doi coți, așa că nu putea ajunge la ea decît dacă ar fi lăsat din mîini frînghia și catargul.

Copilul însă se înciudase peste măsură. Se desprinsese de catarg și păși pe vergă.

Pe punte, toți priveau și rîdeau de isprăvile maimuței și ale băiatului, însă cînd au văzut că el a lăsat din mînă frînghia și a trecut pe vergă ținîndu-și cumpăna cu brațele, au înmărmurit cu toții de spaimă.

Era de ajuns să dea greș cu un singur pas și băiatul ar fi căzut, zdrobindu-se de punte. Dar chiar dacă n-ar fi făcut nici o mișcare greșită și ar fi ajuns la marginea vergii să-și ia pălăria, i-ar fi fost foarte greu să se întoarcă și să ajungă din nou la catarg.

Toți priveau în tăcere, așteptînd să vadă ce are să se întîmple.

Din mulțime, cineva nu-și putu stăpîni un strigăt de groază.

La acel țipăt, băiatul se dezmetici, se uită în jos și începu să șovăie.

În vremea asta ieși din cabină căpitanul, tatăl copilului. Avea cu el arma ca să împuște pescăruși. Cînd și-a văzut băiatul pe vergă, a îndreptat pușca spre el și a început să strige:

— În apă! Să sari imediat în apă! De nu, te împușc!

Băiatul se clătină, dar nu înțelese.

— Ori sari ori te împuşcl!... Un, doi...

Dar n-apucă tatăl să strige „trei“ că băiatul şi sări, avîntîndu-se cu capul în jos.

Copilul căzu în mare, ca o ghiulea de tun; şi pînă să-l fi acoperit valurile, douăzeci de marinari au şi sărit de pe corabie în apă. Peste vreo patruzeci de secunde — care părură tuturor nesfîrşit de lungi — băiatul ieşi la suprafaţă. Fu adus pe corabie.

Peste cîteva clipe, după ce dădu afară, pe gură şi pe nas, apă înghiţită, începu să respire.

Cînd căpitanul văzu asta, scoase un suspin, ca şi cum l-ar fi înnăbuşit ceva, şi alergă în cabină la el ca să nu-l vadă nimeni plîngînd.

În româneşte de Valeria Sadoveanu

LEUL ȘI CĂȚELUȘA

La Londra se deschisese o menajerie. Pentru vizitarea ei se cereau bani ori câini și pisici, spre a se hrăni sălbăticiunile aduse.

Cineva a vrut să vadă animalele; a prins pe stradă o cățelușă și a adus-o la menajerie. I s-a dat drumul înăuntru, să viziteze menajeria, iar pe cățelușă au luat-o și au aruncat-o în cușca unui leu, s-o mănînce.

Cățelușă și-a adunat coada și s-a ghemuit într-un colț al cuștii. Leul s-a apropiat de ea și a prins s-o miroasă.

Cățelușă s-a întins cu labele în sus și a început să dea din coadă.

Leul a întors-o cu laba pe partea cealaltă.

Cățelușă a sărit și s-a așezat în fața leului pe lăbuțele de dinapoi.

Leul a privit-o, a scuturat din cap și n-a atins-o.

Cînd stăpînul i-a aruncat în cușcă porția de carne, leul a rupt o bucată și i-a dat cățelușei.

Seara, cînd leul s-a culcat, cățelușă s-a întins lîngă dînsul, punîndu-și capul pe laba lui.

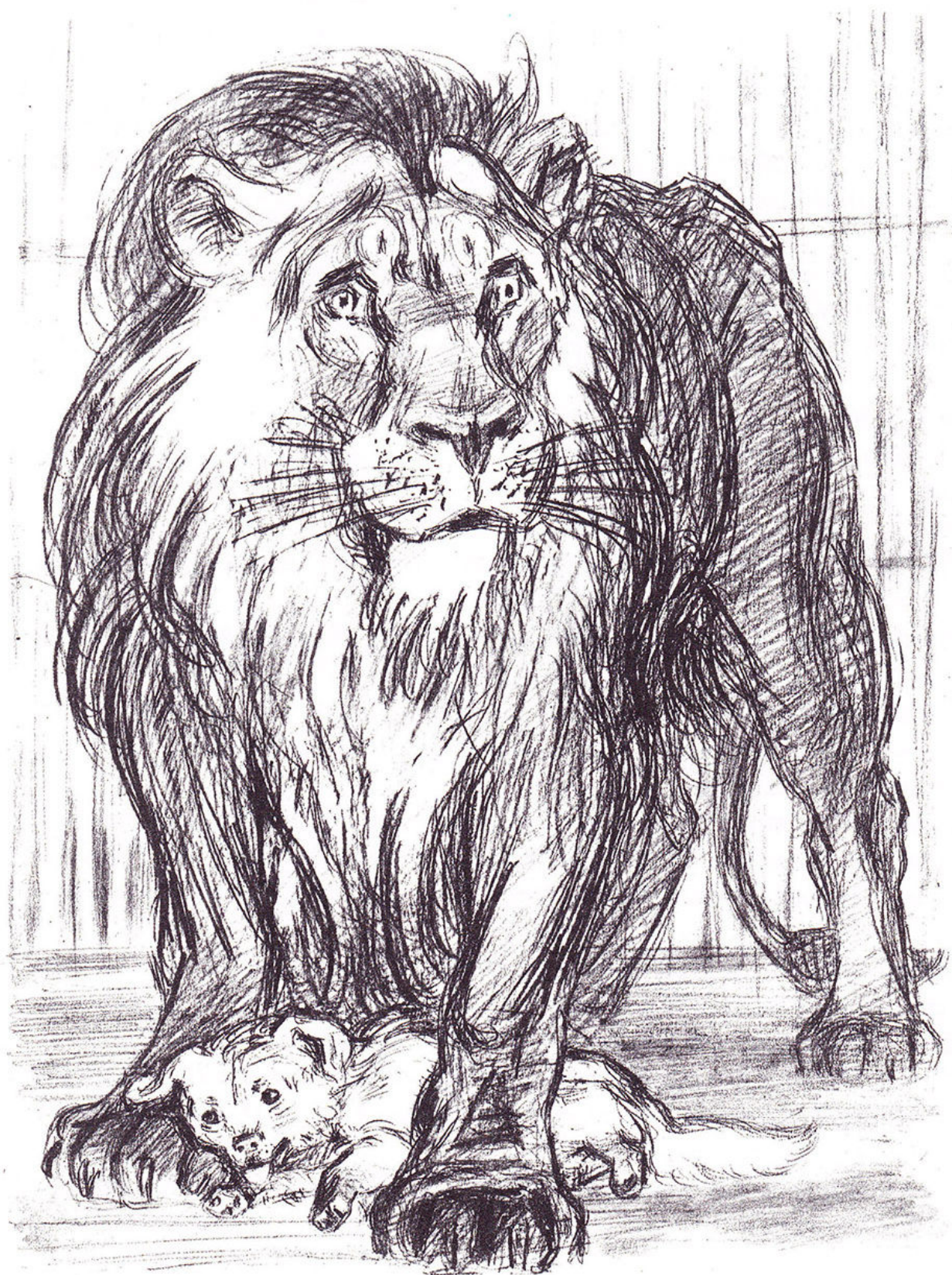
De atunci cățelușă a trăit la un loc cu leu, în aceeași cușcă. El mîncea ce i se dădea și nu se atîngea de cățelușă, uneori se juca cu ea și dormeau împreună.

Odată un domn a vizitat menajeria și și-a recunoscut cățelușă; el l-a rugat pe proprietarul menajeriei să i-o dea. Stăpînul s-a învoit și a chemat cățelușă s-o scoată din cușcă. Dar leul și-a zbîrlit coama și a răcnit.

Așa au trăit leul și cățelușă un an întreg în aceeași cușcă. După un an însă, cățelușă s-a îmbolnăvit și a murit. În ziua aceea leul nu s-a atins de mîncare, mereu mirosea cățelușă și-o pipăia cu labele.

Cînd a înțeles că a murit, a sărit în sus ca ars, s-a zbîrlit, a început să-și biciuiască coapsele cu coada, s-a năpustit în peretele cuștii și a prins să roadă zăvoarele și podeaua.

Toată ziua s-a frămîntat, s-a zbătut în cușcă și a urlat; apoi s-a întins lîngă cățelușă moartă și părea că s-a liniștit. Dar cînd stăpînul menajeriei a vrut să scoată cățelușă moartă din cușcă, leul n-a îngăduit nimănui să se apropie de ea.

Închipuindu-și că leul își va uita durerea dacă va căpăta o altă cățelușă, stăpînul i-a vîrît în cușcă una vie. Leul însă a sfîșiat-o imediat. După aceea a cuprins între labe cățelușă moartă și a zăcut așa cinci zile.

A șasea zi a murit și leul.

În românește de Profira Sadoveanu

Cuprins

Pisoiul	5
Fetița și ciupercile	10
Sîmburele	13
Scatiul	15
Mincinosul	19
Cei doi prieteni	21
Lebedele	23
Elefantul	25
Vrabia și rîndunelele	26
Vulturul	28
Balena	31
Săritura	35
Leul și cățelușa	39

Redactor: Sandu Singer

Tipărit în U.R.S.S.

© Editura Raduga, Moscova, 1988
© Traducere de Editura Ion Creangă, București, 1988

ISBN 5-05-002141-3

EDITURA RADUGA
MOSCOVA

EDITURA
ION CREANGĂ
BUCUREȘTI

<http://cartilecopilariemele.wordpress.com>